

mange, mange Møder. Med stor Tilslutning har man vendt sig mod Ministerens Forslag og navnlig mod de Principper, der var nedlagt deri. Man har ikke troet paa, at den teoretiske Mulighed — og jeg erkender, at der var en teoretisk Mulighed for at bringe en enkelt over paa den rigtige Side — var heldig. Ud fra det Kendskab, man har til den Fortolkning, som den nuværende Lov har været Genstand for i Kommunerne, tror man ikke paa, at det vil bringe noget godt. Derom vidner bl. a. den Henvendelse, der skete til Rigsdagen fra københavnske og frederiksborgske Præster, hvor man bad Ministeren om at vende om.

Al denne Modstand har ikke været forgæves, idet selv Venstres Folk i Udvalget er gaaet bort fra Ministerens Forslag. Jeg hørte nok den ærede Ordfører nu omtale en Del af Venstres Betænkning og minde om, at der ved Lovforslagets første Behandling fra begge de Partiers Side, der udgør Flertallet, blev udtalt Sympati for at bevare de faste Takster. Ja, jeg erindrer ogsaa, at den ærede Ordfører den Gang vendte sig mod Ministerens Forslag og sagde, at han havde altid haft Sympati for faste Takster. Men det er jo dog, undskyld jeg bruger Ordet, en forsværgelig Øretæve til den højtærede Minister, thi det er jo lige kontra det, den højtærede Minister foreslog. Nu indrømmer jeg, at den ærede Ordfører har været heldig, det er en vidunderlig Ordlyd, han har faaet valgt, saaledes at man ude i Landet kan se, hvorledes de to Partier altid har været mod dette fæle Anslag, der rettedes mod de faste Takster. Man undgaar derved at sige, at det er Venstres egen Minister, der kom med det onde Anslag. Man er altsaa blevet bange og søger at skjule det.

Jeg siger, at det er godt; thi dette Anslag med lavere Takster og stort kommunalt frit Skøn vilde i Virkeligheden have virket langt ud over Rammen for de Beparelser, som Lovforslaget i og for sig indeholdt. Jeg er overbevist om, at for Kommunernes Vedkommende vilde Beparelserne blive langt, langt større, end man havde regnet med, da man fremsatte det. Den kraftige Modstand, der rejste sig rundt omkring, lige med Undtagelse af De samvirkende Sogneraadsforeninger, har be-

virket, at Venstre er blevet bange, og denne Venstres Angst turde jeg maaske udtale Haabet om vil virke som en gavnlig Lære for den højtærede Minister og vise ham, at man i Landet ikke vil, at den Sikkerhedsfølelse, der ligger i de forholdsvis høje Takster, som Aldersrenteloven skabte, skal væk. Man kan strides om lidt lavere eller lidt højere Takster, men Sikkerhedsfølelsen ved de høje Takster vil Befolkningen ikke lade sig berøve.

Men selv om Principperne i Kraft af denne Modstand, en Modstand, som jeg erkender at vi har haft vor store Del af Æren af, idet vi ikke har holdt os tilbage, naar det gjaldt om at rejse Modstand mod de Anslag, der var fremme, er blevet ændret, andrager selve Nedskæringen for de gamle efter Flertallets Forslag i Virkeligheden omtrent det samme, som der blev regnet med i den højtærede Ministers Forslag, en Beparelse paa 10½ Mill. Kr., fra 66,5 Mill. Kr. til 56 Mill. Kr. Det af Flertallet stillede Ændringsforslag opererer med en Sum af 9½ Mill. Kr. Man har altsaa strakt sig saa vidt, at man giver de gamle 1 Mill. Kr. mere, end Ministeren havde tænkt sig. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige, at et saadant Attentat paa hæderlige gamle Mennesker er aldeles uforsvarligt. Jeg kan ikke erkende, at Tiden er til at foretage det, og naturligvis vil vi ikke være med dertil. Det gør mig ondt at have skuffet den ærede Ordfører, der havde haabet paa, at vi alle skulde blive enige. Jeg kan ikke se, at der i vore tidligere Handlinger var noget, der talte for, at vi skulde kunne enes om at skære de gamle ned med 9½ Mill. Kr.

Holder man sig i Flertallets Forslag til de faste Takster, vil man se, som den ærede Ordfører sagde, at de gamle Ægtepar faar det samme som nu, nemlig 1 008, 804 og 600 Kr., henholdsvis i Hovedstaden, Provsbyerne og paa Landet. Vender man sig til de enligt stillede, vil man erindre, at Taksterne for dem hidtil har været saa lave, at man har været nødt til at have en Fortolkning med 25 pCt.'s Tillæg, for at de enligt stillede i det hele kunde komme igennem. Det var en Fejl, man begik ved Gennemførelsen af Aldersrenteloven, da man gav de enligt stillede 50 pCt. af, hvad et Ægtepar fik, til Trods for, at man den Gang faktisk havde gjort den Erfaring gennem